

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem, ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

14. Sexta & septima ratio, quia introducuntur duae partes humani generis, duae naturae, duae massae cum Manichaeis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

perspicuum est non esse sic distinctas de gratia & proposito seu prædestinatione difficultates, etsi voluntas & fides per gratiam immediatius quam per propositum fiat. Nam cum gratia sit infallibilis & efficacissimus illius propositi effectus, tota difficultas ex gratiæ operatione fluens, in propositum Dei actionem illam prædestinantis & per gratiam dantis tanquam in originem suam & cardinem retorquetur. Patet & illud gravem admodum fuisse Massiliensibus visam illam de exhortatione difficultatem:

A usque adeo ut cum Augustinus exemplum de Saule ac David adduxisset, quos Deus ad regnum terrenum perduciturus, quorum voluerat voluntates potentissime ad favendum inclinaverat, respondendum iudicavit illa exempla non pertinere ad questionem, qua de exhortatione versatur. Quali tota difficultatis moles in concilianda cum Dei proposito exhortatione versaretur. Vnde creberrime Prosper & maxime Hilarius in suis Epistolis illam difficultatem refricant.

Lib. 1. de
correp. &
grat. c. 14.

Hilar. in
Epist. ad
August.

Quinta ratio, quia extinguit orationem.

CAPVT XIII.

QVINTO averfantur illud Dei prædestinantis propositum, quia videtur omnem orandi necessitatem extinguere, sive enim divinæ voluntatis proposito homines à perditionis massa discreti sint, sive non discreti, pariter nihil opus est oratione. Quidquid enim in electis ut fiat, Dei voluntate prædestinatum est, etiam nemine orante complebitur; quicquid in reprobis prædestinatum est ut non fiat, nullus oratione impetrabitur quia rigor illius propositi flecti nequit. Hæc prima est, ideoque pœne præcipua Faustii Regiensis querimonia. In altera tram, inquit, pariem subsidia orationis excludunt. Quid enim ultra speret, quem iam gratia summi fecit? In quo è contrario non desperet, quem præfinito violenta damnavit? Ut verò ad versus illam ex originis damnata massa discretionem

A quam libero suæ voluntatis decreto Deus facit, se disputare declaret, sensum suum haud multo post his verbis luculentius prodit: Qui unum ex origine perditum, alterum in prædestinatione affirmat electum, vide quo improba persuasione declinet. Quid enim aliud dicit nisi quod ad utroque orationis neuter indigeat. Nam iam præordinatis ad vitam necessaria non erit; deputatis ad mortem prodesse non poterit. In isto supervacua, in illo infirma indicabitur. Beneficia supplicationis qui in acquiritione prædestinationis est, non requirit: qui vero in perditionis parte, non recipit. Quod si curam impendendam æstimat orationi, indubitanter in cella ea qua imminet posse morari. Hæc ille. Quibus ultimis verbis clarius indicat illa potissimum divini propositi immutabilitate supplicandi & orandi subsidia suffocari.

Ibid.

August. lib. 1.
de grat. &
lib. arb. c. 4.

Sexta & septima ratio, quia introducuntur duæ partes humani generis, duæ naturæ, duæ massæ cum Manichæis.

CAPVT XIV.

CVM verò verbis citatis perditionis partem nominat, sextam abhorrendi propositi causam insinuat, quæ apertius à Massiliensibus tangitur. Molestissimè siquidem ferunt, illo prædestinationis decreto totum genus humanum in duas partes dividi, quarum una vitæ, morti altera destinata sit, tantumque chaos inter illas firmatum, ut neque in hac neque in altera vita, una ad alteram transire non possit. Hinc in Epistola Hilarij dicunt: Nam si sic prædestinati sunt ad VTRAMQUE PARTEM, ut de alijs ad alios nullus possit accedere, quo pertinet tanta extrinsecus correctionis instantia? Cui ut illis videbatur absurditati cum remedium adhibuissent discretionem unius ab alio, totamque divinorum decretorum diversitatem ab humani arbitrij motibus suspendendo, commenti istius magnum quali tractum inferentes; atque ita, in-

A quiunt, non opus esse partes constitui, quibus nec adiacendum sit aliquid nec detrahendum. De iisdem partibus & Faustus clarè loquitur, ubi superfluum ex illo capite esse orationem inculcare fatagit: Sed quid orare, inquit, homini prædedit in una HARVM PARTIVM constituto? Nam c. si ad quam partem fuerit deputatus ignorat, utramque tamen definitam esse & immutabilem non ignorat.

Lib. 1. c. 4.

Affinis isti querelæ est & alia, quæ septima esse potest; quod sub illo divini propositi sive prædestinationis pallio cum Manichæis duas naturæ, duæque massæ fingerentur, quarum una sit bona, utpote quæ nullo arbitrij motu salute excidere potest. altera mala, quia nullo studio possit à perditione liberari. Hoc est. uno verbo, quod unaquæque suæ qualitatis tenax sit, ut aliud quam facta est, esse non possit: de qua querela Prosper ad Rufinum scribit: Adiacent etiam (accusatores Augustini) duas illum humani

In Epist. ad
Ruff.

T

Hilar. in
Epist. ad
August.

Ibid.

humani generis massas & duas credi velle naturas, ut scilicet tanta pietatis viro Paganorum & Manichaeorum adscribatur impietas. Et in Epistola ad Augustinum Massilienses dicunt: *Sub hoc praedestinationis nomine salutem quandam induci necessitatem, aut DIVERSARVM NATVRARVM dici Dominum conditorem, SI NEMO ALIVD POSSIT ESSE QVAM FACTVS EST.* Hinc & Faustus cum Apostoli ad Romanos de figulo & una massa

disserentis citasset locum: *Quicumque, inquit, DVAS humani generis MASSAS esse arbitratur, unam sacra ex lectione cognosce. Duas autem faci pravitatis studiorum & diversitas voluntation. Quae voluntatum humanarum commendatione Semi-Pelagianorum solemni consuetudine omnem ab humanis actibus vult submovere praedestinationem.*

Octava propositi divini averfandi ratio, quia Deus non haberet seriam voluntatem ut omnes credant & salvi fiant.

CAPVT XV.

OCTAVO propositum illud quo ante mundi initium eligendorum & rejiciendorum dicitur facta discretio, idcirco etiam vel maxime exhorrent, quia ex eo sequitur Deum non omnes homines velle salvos fieri; sed solum certos illos quos sibi ad vitam aeternam eligendo praedestinaverit, hoc autem tanquam Apostolica doctrina sine ulla dubitatione contrarium vehementissime detestantur. Hinc Galli inter damnabilia ex Augustini libris decerpta capitula & istud ponunt: *Quod non omnes homines velit Deus salvos fieri, sed certum numerum praedestinatorum.* Quod ut magis invidiosum sit, in objectionibus Vincentianis additur: *Quod Deus velit omnes salvare, etiamsi omnes salvari velint, quasi haberi possit ab homine voluntas se salvandi sine volente & inspirante Deo.* Eadem difficultas & in Epistolis Prosperi & Hilarii ad Augustinum tangitur.

Cap 8. Gall.

Obiect. 2. Vincent.

Cap 9. Gall. & Obiect. 9. Vincent. Cap. 4. & 5. Gall.

Huic absurditati & illam similem esse volunt, quae in Gallorum capitulis nona est: *Quod non pro totius mundi redemptione Salvator sit crucifixus.* Et illam: *Quod non omnes vocentur ad gratiam.* Item, *quod qui vocati sunt non omnes aequaliter sint vocati, sed alij ut credant, alij ut non cre-*

A dant. Nam Salvatorem etiam pro illis esse revera crucifixum, eos velle serio salvos fieri, illos ad fidem & gratiam suam sincere & citra simulationem vocare, quos illo electionis proposito ab aeterno noluerit perditionis massa discernere, tanquam certissimum statuunt, & tamen nullo pacto in Catholicorum sensu intelligi posse arbitrantur. Eadem difficultates crebro invidiosissimeque Faustus explicat. Unde cum quodam loco pro universis Christum venisse docuisset, tandem adversus illud propositum Dei ab Augustino traditum & invidiosis vocibus expressum dicit: *Quod si quemadmodum abrupta blasphemias impietas, alij de gratia ad mortem praedeterminati, alij praedestinati videntur ad vitam; nullam Christus venendi causam, nullam morientis (quam pietas eius invenit) habuit necessitatem. Novum ergo remedium nihil agere potuit si ante saecula res humanis definitio vetusta praefixa. Cernis, arbitror, quam difficile omnes existimaverint sinceram erga salutem hominum voluntatem Dei quam eum habere supponunt, cum illo divino proposito conciliare, quo certum dumtaxat numerum ad salutem eligi Augustinus praedicabat.*

Nona ratio averfionis, quod in hujusmodi propositi assertionem omnia rectorum peccata ascribantur Deo.

CAPVT XVI.

SEPTIMA quia definitus ille praedestinatusque electorum & salvandorum numerus, qui nec augeri potest nec minui, reliquos omnes, quotquot non pertinent ad istum certissimum & felicissimum numerum, abjectos & ad interitum destinatos esse supponit. Hinc alia difficultas oritur, quod Deus non tantum eos non velit salvos fieri ut capite praecedenti dictum est, sed etiam in ipsa peccata praecipitare videatur, ut scilicet ad perditionem jam sibi praedeterminatam infallibili gubernatione perveniant. Cujus quidem difficul-

A tatis in Epistolis Prosperi & Hilarii ad Augustinum scriptis nulla mentio est quia probabili colore caret sed post mortem Sancti Doctoris invidiosissimis importunissimisque vocibus ventilata, & sectatoribus ejus ad infamandam doctrinam ejus objecta est. Quidquid enim in reprobatis illis accidit, ab ipsa eorum creatione, usque ad condemnationem, divinae voluntatis constitutioni tribuebant. Hinc inter objectiones Vincentianas illa de creatione ad malum fluunt: *Quod Deus maiorem partem generis humani ad hoc creet ut illum perdat in aeternum.*

Item;